

บทที่ 1

เงามืดที่ปกคลุมแดนปรภพ

...ลูเธอร์นั้นอ่อนธพาลมาก

อย่างน้อยในสายตาของจ้าวปรภพฟรีแลนด์ก็เห็นเป็นแบบนั้น

เห็นได้ชัดว่าตอนฟรีแลนด์ไปรับพวกเขา คนคนนี้ได้มองเขาอย่างเป็นมิตรเลย แต่พอได้ยินว่าเขาจะเลี้ยงข้าวสีหน้าก็เปลี่ยนทันที แสดงออกมาได้ตั้งๆ เลยว่าภูมิค้ำทาน 'ของฟรี' ของเจ้าตัวนั้นแทบจะเป็นศูนย์ การระวางระวางต่างๆ ถูกเหวี่ยงทิ้งไปไกลลิบ ตั้งหน้าตั้งตากินอย่างเจริญอาหาร

ฟรีแลนด์นั่งอยู่หัวโต๊ะในห้องจัดเลี้ยงของวังจ้าวปรภพที่อยู่ไม่ไกลจากตำหนักหลังสารวัฏ กำลังมองลูเธอร์ ซีซาฟาผู้ที่กินอย่างเรียกได้ว่า 'ตะกละตะกลาม' ในใจของฟรีแลนด์นั้นเต็มไปด้วยความรู้สึกพิลึกพิลั่นที่พูดไม่ออกบอกไม่ถูก ไม่รู้ว่าจะเปิดปากพูดเรื่องเป็นงานเป็นการในสถานการณ์นี้ยังไง

แม้ว่าการเลี้ยงข้าวจะทำให้คนเกรงใจ ขณะนี้ควรเป็นโอกาสที่ดีที่สุดแต่คนอื่นๆ ไม่เหมือนลูเธอร์ที่คล้ายจงใจทำให้เขาเห็น จึงแสดงการกินอย่างอสังการออกมาเต็มที่ ไม่สนใจเลยว่าเจตนาเบื้องหลังจะถูกมองออกหรือไม่หรือพูดอีกอย่างก็คือลูเธอร์ไม่มีเจตนาอื่น แค่คิดจะทำให้เขาอับจนหนทางเท่านั้น

8 Knight of Darkness ปีศาจอัศวิน ภาค 2 เล่ม 9

ยังงั้นซะภารกิจที่ถูกบีบบังคับแบบนี้ ใครเจอเข้าก็คงไม่สบอารมณ์ทั้งนั้น
ฟรีแลนได้จึงพอเข้าใจได้อยู่

แต่ฟรีแลนได้ก็รู้ดียิ่งกว่าถ้าจะให้กำลังหนุนจากภายนอกที่ส่งมาถึงที่
กลุ่มนี้ล่าแดงพลังต่อสู้ทั้งหมดออกมา ลูเธอร์ก็เป็นส่วนที่จะมองข้ามไปไม่ได้
เลย

นี่คือจุดที่ฟรีแลนได้ต่างกับราชาเทพและราชาปีศาจมากที่สุด เขา
ร่วมใช้เครือข่ายชาวกรองของเทพปรภพได้ จึงกลับกรองข้อสรุปออกมาได้
อย่างง่ายดายว่าลูเธอร์เป็นหัวใจสำคัญและตัวเชื่อมโยงของกลุ่มเล็กๆ กลุ่มนี้...
พูดแบบไม่เกรงใจก็คือเพราะมีลูเธอร์อยู่ คนเหล่านี้ถึงรวมเป็นกลุ่มกันได้
ด้วยเหตุนี้ แม้ในใจจะกลักรู้แต่เขาก็ไม่ถือสา ฟรีแลนได้ปลงตกและ
มีอารมณ์ไปสนใจสายตาที่มองตรงมายังเขาจากทางซ้ายและขวาซึ่งเต็มไปด้วย
ด้วยนัยตรวจสอบ

จ้าวปรภพมองตอบสายตาที่ตรงข้ามกับความเป็นมิตร พร้อมทั้ง
ถือโอกาสสำรวจดูว่าใครกำลังแสดงความเคารพเขาด้วยสายตาบ้าง

ว่าไปแล้วคนไร้ความเกรงใจทั้งสองก็ไม่ได้อยู่นอกเหนือความคาดหมาย
สายตาทางซ้ายที่ค่อนข้างเคร่งเครียดจริงจังจึงเป็นของฟาวแลน ส่วนสายตา
ทางขวาที่มีแววยั่วเย้าหลายส่วนคือผลงานชิ้นเอกของซาริสก้าซึ่งมองออกได้
ว่าฝ่ายหลังมีความสนอกสนใจจ้าวปรภพผู้ลึกลับอยู่ในระดับหนึ่ง

นี่ทำให้สายตาที่แตกดีแอบเหลือบมองนางพญามีความกระวนกระวาย
เล็กน้อย แต่เมื่อความสนใจแท้จริงของแตกดีไม่ได้อยู่ที่ตน ฟรีแลนได้จึงไม่ใคร่
ใส่ใจ...อันที่จริงก็เชื่อว่าเขาจะสนใจนางพญามากนัก การจ้องมองอย่างไม่ปิดบัง
ของฟาวแลนต่างหากที่น่าสนใจกว่า

สายตาแบบนั้นทำให้ฟรีแลนได้ค่อนข้างอึดอัด

ว่าง่ายๆ ก็คือตอนแรกลูเธอร์ปฏิบัติต่อเขาอย่างระแวงระวัง แต่ที่ฟาวแลน
ปฏิบัติต่อเขาแสดงถึงความไม่เป็นมิตรอย่างชัดแจ้ง! ตัวเขาคิดยังไงก็ไม่เข้าใจ
การแสดงออกตรงไหนของเขาทำให้เข้าใจผิดไปกันนะ ถึงได้ทำให้ฟาวแลน
ยังไม่ไว้ใจเข้าไปใหญ่

"เพราะ 'ไม่รู้' "

"หา?"

ฟรีแลนได้ชะงักไปหลายนาทีก่อนตระหนักได้ว่าสีหน้ากั๊กกั๊กของตัวเองนั้นโจ่งแจ้งเกินไป แม้ว่าสิ่งที่ฟาวแลนตอบโดยที่เขาไม่ทันจะถามแสดงให้เห็นถึงความผิดปกติยิ่งกว่าการที่ใบหน้าเขาเผยพิรุณจนถูกมองออกก็ตาม

เพราะอย่างนั้นการทานอาหารของทุกคนจึงช้าลง บ้างก็หยุดนิ่งไปเลย ไม่มีใครตั้งใจคำพูดไม่มีหัวท้ายของฟาวแลน ถึงยังงิการพูดออกมาตรงๆ ไม่มีหมกเม็ดก็ไม่ใช่วิธีของฟาวแลนผู้ชอบทำตัวลึกลับ

แม้สายตาสงสัยจะมาจากรอบด้าน แต่ฟาวแลนกลับเหมือนไม่สังเกตเห็น เขาวางมีดกับส้อมลง เช็ดปากอย่างอ้อยอิ่ง และพูดต่อว่า "แน่นอนว่าการไม่รู้เป็นแค่ข้อเสียหนึ่ง สิ่งมีชีวิตต่างก็มีข้อเสียกันทั้งนั้น ประเด็นสำคัญคือเข้าไม่ชอบเจ้า ไม่ชอบอย่างไม่มีเหตุผล...เจ้าอย่าคิดมาก ที่พูดออกมาก็เพราะสงครามกำลังจะเกิด ข้าไม่อยากให้มีคนว่อกว่างจนทำให้การสนับสนุนทางทหารเกิดปัญหา"

พูดจบฟาวแลนก็ลุกออกจากที่นั่ง

การแสดงออกเช่นนี้ของฟาวแลนเรียกได้ว่าหักหน้าจ้าวปรภพแบบไม่มีเหลือ เคราะห์ดีที่เขาหมกมองโลกในแง่ดีอยู่เสมอ หากเปลี่ยนเป็นผู้ปกครองแดนซึ่งอารมณืร้าย การโกรธจนแตกหักและไม่อยากมองหน้ายังนับว่าเบา... ทว่าพวกพ้องหลายคนที่ยังคงนั่งอยู่กลับไม่เห็นจะโล่งอกแทนฟาวแลนเลย

พวกเขาล้วนไม่ว่าจ้าวปรภพรู้สึกชอบคุณฟาวแลนด้วยซ้ำที่ช่วยแก้ปัญหาทำให้เขาประหยัดน้ำลายอารัมภบทอย่างไม่จำเป็นหลังกินดื่มจนอึดหน้าสำราญ สามารถพูดตรงเข้าประเด็นได้ทันที "พวกเจ้าต่างก็ได้ยินสหายที่ลุกออกไปของพวกเจ้าพูดแล้ว...เฮ้อ ราชาผู้พยายามกลมกลืนเข้ากับปวงชนอย่างข้าถูกเกลียดเข้าซะแล้ว..."

ใบหน้าเศร้าสร้อยของจ้าวปรภพแสดงให้เห็นว่าเขาเสียใจขนาดไหน เสมือนการถูกเกลียดทำให้เขาเศร้าเสียใจยิ่งกว่าการถูกกันให้อยู่นอกวงเสียอีก น่าเสียดายที่ทุกคนที่นั่งอยู่ต่างก็ไม่เคยคิดจะปลอบประโลมหัวใจอัน

10 Knight of Darkness ปีศาจอัศวิน ภาค 2 เล่ม 9

บอบบางที่ถูกทำร้ายของคุณอาท่านนี้เลย แม้แต่ลูกสาวบุญธรรมอย่างวิเวียนด้วย ปีศาจสาวผู้มีสีหน้าเย็นชาแสดงโฉมหน้าที่แท้จริงของนักฆ่าอย่างเต็มที่มีมองพ่อบุญธรรมซึ่งแอบมองเธอด้วยสายตากลุ่ลนที่ถูกทำร้ายราวกับเป็นอากาศธาตุ ไม่แสดงอาการใดๆ

เรื่องเดียวที่พอจะปลอมโยนจ้าวปรภพได้คงเป็นเรื่องที่ของหวานหลังอาหารขึ้นโต๊ะแล้ว แต่ความสนใจของลูเธอร์ก็ลึบย้ายจากของกินมาที่เขาแทน เขารู้สึกชอบคุณการบันดาลโทสะของฟาวแลนอีกครั้ง เพราะฟาวแลนเอ่ยคำที่ขัดกับนิสัยตัวเองออกมา จึงช่วยดึงความสนใจของลูเธอร์มาที่ตน

ด้วยเหตุนี้หลังฟาวแลนเดินจากไป ลูเธอร์ก็เก็บท่าทางเหยะแหะทั้งหมดและจบการทานอาหารเป็นคนที่สอง

"จ้าวปรภพ..."

เดิมทีลูเธอร์คิดจะขึ้นต้นด้วยความเคารพ แต่ฟรีแลนได้ใส่สลายบรรยากาศตึงเครียดไปแล้วด้วยที่ท้าวถูกคนรังแก แม้ความรู้สึกน่าเกรงขามของผู้แข็งแกร่งจะยังอยู่ แต่ลูเธอร์ก็พบว่ากระทั่งเขายังอยากจะทำชิงชังไว้เช่นกัน จึงยอมถอยเล็กน้อยและเอ่ยเรียบๆ ว่า "สิ่งที่สำคัญในการสงครามก็คือเวลาทุกวินาทีต่างมีค่า"

ความหมายที่แท้จริงในคำพูดนี้ก็คือ 'ในเมื่อสถานการณ์รบย่ำแย่จนต้องขอความช่วยเหลือจากคนนอกแล้วเจ้ายังมีอารมณ์มาทำตัวเพื่อนให้เสียเวลาอีกเรอะ รีบพูดประเด็นสำคัญเซ!'

แต่เจ้าตัวกลับไม่คิดว่าคนที่ไม่ให้โอกาสจ้าวปรภพพูดในตอนแรกคือใครหน้าไหนกันแน่

"เจ้ากำลังเร่งช้า?"

ฟรีแลนได้เงยหน้าขยับ ดวงตาสีม่วงสว่างทอดมองไปทางลูเธอร์

แต่ในคำพูดล้วนเต็มไปด้วยความแปลกใจระคนยินดี ไม่ได้รู้สึกไม่พอใจว่า 'ความน่าเกรงขามของราชาถูกล่วงเกิน' เขาปรบมือ ใบหน้าห้าวหาญซึ่งไว้เคราสั้นๆ เผยรอยยิ้มกว้าง เอ่ยอย่างดีใจว่า "ฮา! ดีเลย ทุกคนเอ็งก็กินอิ่มแล้วพวกเราถือโอกาสพูดคุยเรื่องภารกิจระหว่างรอให้อาหารย่อยกันเถอะ!"

เห็นได้ชัดว่าจำวปรภพไม่สนใจว่าการพูดคุยเรื่องแบบนี้จะทำให้อาหารย่อยได้จริงๆ หรือไม่

โชคดีที่ฟาวแลนเตือนทุกคนเอาไว้ล่วงหน้าตั้งแต่แรก พวกมอทยาจึงเตรียมใจรับคำอ่อนไหวอย่างคำว่า 'สงคราม' ไว้แล้ว

จำวปรภพเอ่ยถึงเรื่องการก่อกบฏในนรก กำลังคนของแดนปรภพนั้นไม่เพียงพอ หวังว่าพวกเขาจะเข้าร่วมสงครามกอบกู้นรก ก่อนอื่นต้องไปสืบข่าวที่บ่อมปราการเฮอร์เซลซึ่งเดิมทีเป็นที่พิทักษ์ประตูนรก ทว่าทุกคนกลับสงสัยมากกว่าว่าสถานที่สำคัญขนาดนั้นทำไมถึงปล่อยให้หั่นโกทษระดับล่างชิงไปได้ ทั้งยังบอกว่ากำลังคนไม่พอ?

แล้วก่อนหน้านี้ดูแลนรยังงั้ละ หรือก็เผชิญกับการกระชับพื้นที่ของวิญญาณบาปในนรกมานานแล้ว? แต่คำถามเหล่านี้ก็กลับไม่มีใครถามออกมา มอทยาจึงทำหน้าที่เป็นกระบอกเสียงของทุกคน แต่ที่ต้องอธิบายเพิ่มก็คือคำถามที่มอทยาถามออกมานั้นรุนแรงและไม่อ้อมค้อม ราวกับไม่ใช่คำถามของอัศวินตัวอย่าง

"ต้องไม่ใช่อยู่แล้ว"

พอจำวปรภพได้ยินการคาดเดานี้ก็อดยิ้มเจื่อนไม่ได้ ถ้ามกลับว่า "ไม่มีใครเคยเอ่ยถึงวิธีเพิ่มจำนวนประชากรของแดนปรภพกับพวกเจ้ามาก่อนหรือ" ฟรีแลนได้พูดขึ้น สายตาของเขามองไปทางซิลลาโก้กับวีเวียน ในสายตามีน้อยถามอยู่ไม่น้อย

เห็นได้ชัดว่าก่อนหน้านี้วีเวียนไม่คิดเลยว่าวันหนึ่งกลุ่มเล็กๆ ของพวกเขาจะต้องมีภารกิจเกี่ยวพันถึงการเพิ่มประชากรของชาวปรภพ

ยิ่งไปกว่านั้น ถึงเธอจะเปลี่ยนจากเผ่าพันธุ์ปีศาจมาเป็นเผ่าพันธุ์มนุษย์นับได้ว่าเป็นชาวปรภพแล้ว แต่ก็ไม่เคยเหยียบย่างเข้าไปในแดนปรภพ จะเข้าใจเผ่าของตัวเองมากเท่าไรกัน กลับเป็นซิลลาโก้ที่เปิดปากขึ้นราวกับมีชนักติดหลัง "ข้าเคยอธิบายแล้วนายท่าน ท่านกับมอทยาและแทตตี้ควรจะรู้...ที่ลูซาน" เขาลดเสียงตรงทำประโยชน์เล็กน้อย บอกไปว่านี่สำคัญ

และการขึ้นนำนี้ก็ทำให้ลูเธอร์ มอทยา แทตตี้...อันที่จริงยังรวมไปถึง

นางพญา...นึกขึ้นมาได้

จริงด้วย บ่ายวันนั้นที่ซิลลาโก้วังโรมมาขอโทษและยอมรับผิด หลังจากควักหัวใจแสดงความจริงใจโดยไม่เสียดมเสียดาย เขาก็อธิบายความแตกต่างด้านการขยายพันธุ์ของเผ่ามารกับเผ่าอื่นๆ ไว้จริงๆ...พวกเผ่าพันธุ์มารไม่มีความสามารถในการให้กำเนิด การเพิ่มประชากรของพวกเขาคือการกลับมาเกิดใหม่ของผู้วายชนม์

ทว่าวิญญาณที่มีคุณสมบัติดูดซับไอปรอทและกลับมาเกิดเป็นชาวปรอทมีจำนวนน้อยนิดมาก จำนวนประชากรของแดนปรอทจึงเพิ่มขึ้นค่อนข้างช้า

พูดแบบไม่เกินจริงเลยสักนิด ต่อให้จำนวนประชากรจะไม่เพิ่มไม่ลดเป็นเวลาหลายร้อยปีก็ถือเป็นเรื่องปกติ แต่สถานการณ์ตอนนี้ที่เกิดความวุ่นวายภายใน ทรัพยากรแรงงานซึ่งยามปกติอยู่แล้วมีมากมายเหลือเฟือผ่านไปได้ไม่กี่วันก็ชักหน้าไม่ถึงหลัง ชาติแคลอย่างเห็นได้ชัด แดนปรอทมีความวุ่นวายภายในได้ แต่ตำหนักสังสารวัฏและกฎสังสารวัฏจะวุ่นวายไม่ได้ ไม่งั้นคนตายจะไปอยู่ไหน จะตอบสนองการเวียนว่ายตายเกิดตามกฎแห่งกรรมยังไง

หน้าที่และความรับผิดชอบของเจ้าวปรอทก็คือการรักษาความมั่นคงของสังสารวัฏ และเป็นตัวแทนจัดการชาติภพหน้าของผู้ล่วงลับ เขาขอมไม่สามารถไปบัญชาการอยู่แนวหน้าได้ ถึงยังไงการเกิดการตายในอีกสามแดนก็ต้องมีอยู่เป็นปกติ จะให้หยุดลงเพราะเกิดภฏในนรกและแดนปรอท รอจนตำหนักสังสารวัฏฟื้นฟูการทำงานและกลับเข้าที่เข้าทางดั้งเดิมไม่ได้หรอก

พูดง่ายๆ ก็คือถึงเจ้าวปรอทจะอยู่เหนืออีกสองราชา แต่กลับมีภาระหน้าที่ที่ราชาเทพและราชาปีศาจไม่มีทางพบเจอ

หน้าที่ที่ฟรีแลนได้จำเป็นต้องแบกรับมีมากเกินไป

"กองทัพของเผ่าข้าแทบไม่มีจำนวนผู้เสียชีวิต แต่คนที่บาดเจ็บสาหัสกลับมีถึงสามในสิบของทั้งเผ่า" ฟรีแลนได้เริ่มคำนวณโดยละเอียด "หากตัดคนที่บาดเจ็บเกินกว่าความสามารถในการเยียวยาตัวเองจะรักษาได้และจำเป็นต้องพักรักษาตัว กับอีกสามในสิบที่ปลืงตัวออกมาไม่ได้เพราะต้องอยู่รักษาการณ์

ในตำหนักสังสารวัฏทั้ง ก็เหลือสีในลิบ..." รอยยิ้มของพีร์แลนได้ยิ่งเจื่อนมากขึ้น "สองส่วนในนั้นรับผิดชอบงานที่เกี่ยวกับนรกชั้นต่างๆ ซึ่งตอนนี้ก็กลายเป็นชเลยไปแล้ว อีกหนึ่งส่วนก็คือฝ่ายสนับสนุนทางทหารและที่มีหน้าที่รับผิดชอบเรื่องวิญญานไปเกิดใหม่ เพราะฉะนั้นตอนนี้ลูกน้องที่รับคำสั่งและสามารถเคลื่อนพลได้ทุกเมื่อของข้ามีแค่หนึ่งส่วน ราวสองแสนคน"

ถือโอกาสเอ่ยถึงสักหน่อย แดนปรภพนั้นกว้างใหญ่ไพศาล แคนนรกก็ครอบครองพื้นที่และทรัพยากรของแดนปรภพไปสองในสามแล้ว พลทหารสองแสนนายบวกแม่ทัพนั้น ถึงจะจับมือล้อมกันเป็นวงกลม โอบล้อมนรกได้ครึ่งวงก็นับว่าสุดยอดแล้ว กำลังคนระดับนี้จะไปต่อกรกับวิญญานบาปในนรกแปดชั้นที่มีจำนวนมากกว่าลิบล้านได้ยังไง

ควรรู้ไว้ว่าในหมู่วิญญานที่ต้องโทษคุมขังอยู่ในนรกไม่อาจขาดเพศผสมชาติมือควาเลือดและนักโทษหัวหมอผู้เจ้าเล่ห์เพทุบายที่สุด หากวิญญานบาปสองประเภทนี้จับมือกันก็เป็นการผสมผสานอันสมบูรณ์แบบระหว่างพลังกำลังกับสติปัญญา

"เป็นการกระจายงานที่ไม่สมดุลเอาซะเลย..." หลังฟังคำอธิบายของจ้าวปรภพจบ มอทยาผู้มีความทรงจำสองเฝ้าได้แก่มนุษย์และเทพในเวลาเดียวกันก็อดสงสัยไม่ได้ จึงถามว่า "ท่านจ้าวปรภพ หากต้องไปรบแทบทั้งเฝ้าแถมยังขาดแคลนกำลังพลแบบนี้ แล้วงานสนับสนุนทางทหาร...โดยเฉพาะในส่วนของเสบียงอาหารจะจัดหาได้หรือ"

ไม่ว่าจะในแดนมนุษย์ แดนเทพ หรือแดนปีศาจ ชาวบ้านสามัญชนผู้เป็นชนชั้นล่างสุดล้วนเป็นจำนวนประชากรมากที่สุดของเฝ้าด้วยกันทั้งนั้น หากแสดงเป็นภาพก็เหมือนฐานของพีระมิดซึ่งขาดไม่ได้ในการพัฒนาทุกๆ ด้านของเฝ้า

ส่วนเฝ้ามาร...โครงสร้างที่ประกอบขึ้นกลับเป็นพีระมิดบูดๆ เบี้ยวๆ ที่บวมจุดตรงกลาง สองปลายบนล่างแหลมเบี้ยว เรื่องนี้ไม่ใช่แค่มอทยา แต่กระทั่งเทวด์และวินมัวร์ต่างก็ข้องใจเช่นกัน แต่ว่าฝ่ายแรกปากไม่ไว้เท่ามอทยา ส่วนฝ่ายหลังในเมื่อท่านแม่ทัพเอ่ยปากแล้วก็ยอมไม่มีทางสอดปากชี้ชี้ไว้มารยาท

แน่นอน

"คิกๆ คำถามนี้ไม่ต้องลำบากคุณเอาจ้าวปรภพหรือก ข้าตอบได้" นางพญาปล่อยมือขาหนีบที่ยันแก้มลง เปลี่ยนเป็นท่าทางสบายๆ อย่างงดงาม หางตากวาดมองมอทยาภิกับวินมัวร์ที่อยู่ทางซ้าย และแทตตี้ที่นั่งเยื้องอยู่ฝั่งตรงข้ามอย่างรวดเร็ว ก่อนมองกลับมายังใบหน้าพรีแลนโต้ "เพราะชาวปรภพมีความต้องการอาหารต่ำสุดๆ กินเข้าไปหนึ่งมือก็อยู่ได้สามวันห้าวัน ถูกมั้ย คุณเอา..."

ฟังแค่คำเสียงและคำเรียกขาน นางพญาเหมือนเป็นเด็กหญิงตัวน้อยผู้โอ้อวดจบและกำลังรอให้ผู้ใหญ่เอ่ยชม ทว่าเมื่อประกอบเข้ากับเรือนร่างเซ็กซี่เย้ายวนใจและใบหน้าเกียจคร้านเบือหน่าย พรีแลนโต้คิดจะเอ่ยชมไปตามเนื้อผ้าคงไม่ได้ ผู้ยิ่งใหญ่แห่งแดนปีศาจช่างไม่ธรรมดาจริง

จะว่าไป...คุณเอา?

เอาละ เขาไม่มีความเห็นกับคำเรียก 'คุณเอา' อันที่จริงแล้วเขาพอใจมากที่มีคนเรียกว่า 'คุณเอา' ไม่ใช่ 'นายท่าน' เพราะมันพิสูจน์ได้ว่าจุดยืนด้านการสร้างความสนิทสนมกับประชาชนของเขาได้ผลจริงๆ แต่เมื่ออีกฝ่ายคือซาริสก้า...

"อายุของผู้หญิงคนนี้ไม่ได้น้อยกว่าข้ามากขนาดนั้นนี่นา..." เขาแอบมึนงำแน่นอนว่าเรื่องที่ควรเห็นด้วยก็ต้องเห็นด้วย เพราะนางพญาพูดได้ไม่ผิดถามว่าเธอรู้ได้ยังไง คำตอบของปีศาจทรงเกียรติผู้นี้ก็ตรงไปตรงมาอย่างมาก นิ้วเนียนนุ่มของเธอชี้ไปที่วิเวียนกับซิลลาโก้ ริมฝีปากโค้งขึ้นเป็นรอยยิ้มงามหยาดเยิ้ม "พวกเขากินน้อยเกินไป วิเวียนยังพอบอกได้ว่าลดน้ำหนักรักษาหุ่น แต่ซิลลาโก้? คิกๆๆ หรือว่าจะลดน้ำหนักด้วยเหมือนกัน"

ใช้หัวเขาคิดก็รู้ว่าเป็นไปไม่ได้

ข้ามประเด็นที่ว่าพวกเขาอาจกำลังทรมาณตัวเองไปก่อน แคปริมาณการออกกำลังกายอันน่าตกใจในแต่ละวันของพวกเขา ก็ไม่ต้องกลุ้มกับเรื่องลดน้ำหนักรักษาหุ่นอะไรนี้แล้ว เห็นได้ชัดว่าการดูดซึมและเผาผลาญอาหารของสองคนนี้ได้ลึกลับ ส่วน จึงได้ดึงดูดให้นางพญาสนใจ

กลับมาว่ากันต่อ ในเมื่อปริศนาเกี่ยวกับการสนับสนุนทางทหารคลี่คลาย

ลงแล้ว ต่อมาก็ต้องยกการวางกลยุทธ์ขึ้นมาหารือ ระหว่างนั้นอาหารเครื่องดื่มต่างก็ค่อยๆ ถูกยกออก แทนที่ด้วยข้อมูลเกี่ยวกับสงครามก่อกบฏในนรกและแผนที่จะระบะทราย ห้องจัดเลี้ยงจึงค่อยๆ กลายเป็นศูนย์กลางการประชุมชั่วคราว

ในบรรดาคนที่เข้าประชุมย่อมต้องมีแม่ทัพที่ขึ้นต่อเจ้าวปรภพเพิ่มมา ในหมู่คนเหล่านั้นผู้ซึ่งลึกลับที่สุดก็คือแม่ทัพที่นำทัพปรภพโอบล้อมป้อมปราการเฮอร์เซลอยู่ขณะนี้ ทำให้ไม่สามารถปลุกตัวมาได้

ทว่าเขาก็สนทนากับทุกคนผ่านทางวงแหวนเวท ได้ยินแค่เสียงของเขา เรียกได้ว่าเก็บฐานะของตนเป็นความลับสุดยอด โชคดีที่เขายังบอกฉายา 'หน้ากากผี' ให้ทุกคนเรียก ไม่งั้นถ้าได้แต่เรียกเขาว่า 'เฮ้ๆ' การประชุมนี้คงดำเนินต่อไปได้อย่างไม่ราบรื่นและเกรงว่าจะมีปัญหาได้

แต่แม้จะตัดปัญหาเรื่องคำเรียกออกไป ในใจพวกลูเธอร์ทั้งสามที่มีตำแหน่งเป็นอัศวินของกองทัพอัศวินราของครีักษ์และกองทัพอัศวินอารักษ์ ก็ยังมีอีกข้อสงสัยอยู่ดี

โหรงเสียงของแม่ทัพหน้ากากผีคนนี้ได้ถึงได้ทั้งแปลงหูทั้งคืนเคยกันนะ แต่คิดอีกที แดนปรภพคือสถานที่ที่รับผู้วายชนม์เอาไว้ ไม่น่าจะหน้ากากผีอาจจะเป็นศัตรูที่เคยประมือด้วยในอดีตก็ได้ ดังนั้นพวกเขาจึงเก็บความสงสัยกลับไปทักนั้งหัวใจชั่วคราว

เรื่องค้นหาฐานะตอนมีชีวิตอยู่ของหน้ากากผีแม่ทัพของแดนปรภพเทียบกับเรื่องการปราบปรามความวุ่นวายภายในของแดนปรภพแล้ว อย่างหลังต่างหากถึงจะเป็นภารกิจเร่งด่วน หลังได้ยินสิ่งที่ไดซิสถ่ายทอดก็เห็นได้ชัดว่าหากไม่จัดการปัญหานี้ เรื่องที่พวกเขาจะยืมเส้นทางกลับไปแดนมนุษย์ได้หรือไม่ก็น่าจะเป็นห่วง...ดังนั้นต่อไปให้เป็นคนที่ไม่สมควรใจยิ่งกว่านี้ก็รู้ว่าควรจะพยายามตีความคิดกลับมา

ขณะที่การประชุมดำเนินไปถึงการรายงานของแม่ทัพหน้ากากผี

"...ผลการรบอย่างละเอียดจนถึงตอนนี้ก็รายงานเรียบร้อยแล้ว ตอนนี้อยู่จะเอ่ยถึงประเด็นสำคัญ...เกี่ยวกับว่าจะชิงป้อมปราการเฮอร์เซลกลับมา

ยังง"

พริบตานั้นทั่วทั้งบริเวณก็เงียบกริบ

นี่คือข่าวดีที่สุดนับตั้งแต่พวกเขาเริ่มประชุมมา ในมุมมองของชาวปรภพนี้หมายความว่าในที่สุดป้อมปราการเฮอร์เซลที่ล้มเหลวในการบุกโจมตีมานานก็มีแสงแห่งความหวังว่าจะตีแตกได้ สำหรับพวกลูเธอร์นั้นนี่หมายความว่าปัญหาของเจ้าปรภพอาจจะได้รับการคลี่คลายในไม่ช้า และพวกเขาก็จะสามารถทำภารกิจของตัวเองต่อไปได้

ถ้าโชคดียี่สิบปีอาจจะไม่ได้แค่ทำให้เจ้าปรภพติดค้างน้ำใจ แต่ยังสามารถสนับสนุนจากชาวปรภพด้วย ควรรู้ไว้อย่างหนึ่งว่าเผ่าพันธุ์ลึกลับที่ยากคาดเดานี้ยังเป็นศูนย์รวมยอดฝีมือด้วย ผู้ที่กลับมาเกิดเป็นชาวปรภพได้ส่วนใหญ่อีกคือบุคคลชั้นยอดผู้ล่องลับไปของเผ่าพันธุ์อื่นๆ

ลองทำความเข้าใจว่าหากชาวปรภพคิดจะยึดครองโลก แม้ว่าเทพ ปีศาจ และมนุษย์จะเป็นพันธมิตรกันก็ไม่แน่ว่าจะขัดขวางการกรีธาทัพเข้าพิชิตของพวกเขาได้ ทว่าแม้พวกเขาจะแข็งแกร่ง แต่ภารกิจโดยกำเนิดกลับเป็นโชครวนอันเที่ยงธรรมในการจำกัดพฤติกรรมด้วย นั่นก็คือชาวปรภพซึ่งเป็นเผ่าพันธุ์มารต้องปกป้องนรกและพิทักษ์ตำหนักสังสารวัฏ หากไม่มีคำสั่งจะไปจากแดนปรภพโดยพลการไม่ได้

ส่วนตัวเจ้าปรภพก่อนขึ้นครองบัลลังก์ก็ยิ่งต้องกล่าวคำสาบานเพื่อเป็นการผูกมัดกับเทพปรภพเลอโครอส และหลังรับช่วงตำแหน่งเจ้าปรภพจนกระทั่งเกษียณแล้วก็ไม่แน่ว่าจะมีโอกาสได้เจอหน้าเทพปรภพอีก

ว่าไปแล้วฟรีแลนด้นับว่าโชคดี เพราะเขาถูกเทพปรภพเรียกให้เข้าพบอย่างที่ผู้ดำรงตำแหน่งคนก่อนไม่มีโอกาสได้รับ ได้รับมอบภารกิจจากเทพปรภพ และตอนนี้ฟรีแลนด้นับว่าโชคดีที่กำลังซักถามหน้ากากผีแม่ทัพที่รักของเขาเกี่ยวกับเบาะแสการพิชิตป้อมปราการเฮอร์เซลอย่างละเอียด

"พูดยาก"

หน้ากากผีตั้งใจจะตอบทุกคำถาม แต่แค่คำตอบแรกของเขาก็เกือบจะดับความหวังของทุกคน โชคดีที่ผู้ที่นั่งอยู่ในห้องประชุมนี้ต่างก็ไม่ขาดขันติธรรม

พื้นฐานในการฟังรายงานของคนคนหนึ่งให้จบ พวกเขาจึงอดทนรอคำอธิบายของหน้ากากผี

"คงจะลงลึกในรายละเอียดลำบาก ข้าอธิบายคร่าวๆ ได้แค่ว่า...ข้าพบทางลับที่เล็กใช้หนึ่งเส้นทางและต้องการคนหนึ่งกลุ่มมาเปิดทาง จากนั้นแฝงตัวเข้าไปด้านใน ร่วมมือกันกับข้าประสานการโจมตีจากภายในและภายนอก"

"นั่นที่นี้ก็มีกลุ่มตัวเลือกที่เหมาะสมอยู่พอดีเลย" จ้าวปรภพบอก แน่หนอนว่าสายตาวาดมองไปทางลูเธอร์

จ้าวปรภพพริแลนโด๊กล้ำสาบานว่านี่ไม่ใช่การสมคบกันกับหน้ากากผี ชุดหลุมรอกคนมาโดดลงไปอย่างแน่หนอน อันที่จริงตั้งแต่ไปรับพวกลูเธอร์ทั้งแปดคนมาที่นี้ เขาก็เพิ่งประชุมกับหน้ากากผีเป็นครั้งแรก เรื่องราวแค่ประจวบเหมาะเท่านั้นเอง

หน้ากากผีซึ่งเป็นแค่ร่างเงาก็มองไปตามสายตาของจ้าวปรภพผู้ที่หากัดฐานะออกไปก็ดูเหมือนคุณอาอารมณ์ดีคนหนึ่ง และฟังความสนใจไปยังบรรดาเป้าหมายที่ต้องดาจ้าวปรภพ แต่เห็นได้ชัดว่าเขามีความเห็นบางอย่างกับการรวมกลุ่มของคนกลุ่มนี้...

"ท่านเจ้าปรภพ ข้าต้องการเพียงสายสืบหนึ่งกลุ่ม" เขาออกเสียงเน้นย้ำคำว่า 'สายสืบ'

ในสายตาหน้ากากผี ไม่ว่าจะลูเธอร์ มอทยา แทตตี้ หรือคนอื่น ๆ ในกลุ่ม บุคลิกแต่ละคนล้วนโดดเด่นเกินไป ที่สำคัญกว่านั้นก็คือพวกเขาไม่ใช่ชาวปรภพ ไม่ว่าจะพลังเทพหรือพลังปีศาจหากใช้ในดินแดนปรภพ คลื่นพลังจะกระจ่างซัดแจ่มแจ้งประหนึ่งแสงไฟยามราตรี แต่จุดนี้ก็ไม่สอดคล้องกับความจิตใจงที่คนเป็นสายสืบหรือหน่วยข่าวกรองควรมีแล้ว

และถึงจะวางคนกลุ่มนี้ไว้ในสนามรบก็พึงต้องได้เลยว่าต้องเป็นเป้าหมายโจมตีแรกของทัพศัตรูแน่หนอน โดยเฉพาะผู้หญิงที่สวมชุดดำคนนั้น! หน้ากากผีคิดว่าแค่เธอปรากฏตัวในสนามรบก็พอจะทำให้บรรดาพลทหารผู้ซึกเข็มหัวหาญเกิดการตอบสนองทางสรีระและจิตใจ ยากจะควบคุมโดยไม่แยกมิตรแยกศัตรูแล้ว!

"อู๊ย ดูเหมือนข้าจะไม่ใช่ที่ต้องการล่ะ" นางพญาปิดปากหัวเราะเสียงเบา แต่การกระทำเล็กน้อยก็ขับให้เกิดความมดงอย่างประหลาด พาให้ลมหายใจของบุรุษที่อยู่ที่นี่หนักหน่วงขึ้นไม่มากนักน้อย และเพราะเหตุนี้ดวงตาเธोजึงฉายแววพึงพอใจ

"เฮอะ!"

เสียงขึ้นจุมุกที่แทรกด้วยความหงุดหงิดดังอยู่ข้างหูเหล่าบุรุษผู้ลุ่มหลงประหนึ่งสายฟ้าผ่าเปรี้ยงกะทันหัน บางทีในสายตาเขากการกระทำของนางพญาคงเป็นการยั่วยุ น้ำเสียงของแม่ทัพหน้ากากผีจึงท่วมต่ำลง "ในการประชุมทางทหารโปรดสำรวจด้วย"

จากนั้นเขาก็เปลี่ยนคู่สนทนาและเอ่ยถึงคำพูดก่อนหน้านี้อีกครั้ง "ท่านจ้าวปรภพ ข้าหมายความตามนั้น ข้าต้องการสายลับผู้มีความเชี่ยวชาญในการรวบรวมข่าวกรองหนึ่งกลุ่ม"

"เจ้าต้องไม่ใช่ผู้เชี่ยวชาญแหยงๆ" เป็นอีกครั้งที่ฟรีแลนดได้ไม่ทันได้ส่งเสียงลูเธอร์ก็เอ่ยแทรกขึ้นก่อนแล้ว

ใบหน้าของหน้ากากผีถูกหน้ากากบดบังอยู่จึงมองไม่เห็นสีหน้า แต่ประกายดุร้ายที่วาววับในดวงตาเขาก็แสดงชัดว่าตำหนิคำพูดยั่วยุของลูเธอร์อย่างรุนแรง เขาไม่เข้าใจว่าทำไมจ้าวปรภพถึงได้เชิญคนเหล่านี้มาประชุม เพราะจันหลังถลึงตามองแบบดูต้นแวนหนึ่งก็ย้ายสายตาไปทางราชาเผ่าตน

มีนัยสอถามในสายตาชัดเจน

จ้าวปรภพยิ้มเจื่อนเนื่องจากถูกสายตาดำหนิซึ่งหน้าอีกครั้ง...

"เฮ้ๆ จะดูถูกคนก็ให้มีขอบเขตหน่อย! แค่งัดตัวเข้าไปในป้อมปราการแล้วสืบข่าวให้ นอกจากนั้นก็ประสานการโจมตีนอกในกับเจ้าเฉพาตอนจำเป็นใช้มัยละ แล้วไง คนที่รูปร่างหน้าตาโดดเด่นรับหน้าที่นี้ไม่ได้สิใจ หรือเพราะเจ้าหน้าตาไม่ดีเลยอิจฉา?"

"ลูเธอร์!" มอหย่าต่อว่าเสียงเบาแบบไม่เห็นด้วย น่าเสียดายที่คำเรียกนี้เอ่ยเข้าไป จึงขัดจังหวะการยั่วยุของลูเธอร์ไม่สำเร็จ กลับเป็นเสียงลูเธอร์ที่ใช้วิชาปิดบังวจิตตั้งขึ้นที่หูเขา

"ให้ข้าพุดหน้า คนแบบนี้ถ้าไม่ทำให้ยอมจำนนก็ร่วมมือกันไม่ไหวหรอก"

คำพูดนี้ฟังสมเหตุสมผล ทำให้มอทยาหาข้ออ้างมาเถียงไม่ได้

เห็นกันอยู่ชัดๆ ว่าแม่ทัพหน้ากากผีเป็นผู้บัญชาการแนวหน้าของศึกนี้ มอทยาเคยออกรบจึงค่อนข้างเข้าใจความสำคัญของการมีความสัมพันธ์อันดีกับผู้บัญชาการ มิเช่นนั้นหากคนเป็นแม่ทัพอยากถล่มแก๊งทหารใต้บังคับบัญชา ก็สามารถผุดวิธีที่ทำให้ขมขื่นจนพุดไม่ออกออกมาได้ไม่สิหมดสิ้นนั้นละ กระนั้น มอทยาก็ยังรู้สึกว่าคุณเธอร์กำลังจะสร้างความเป็นอริกับหน้ากากผีอยู่ดี

มอทยาไม่พุดอะไรอีก ส่วนลูเธอร์ก็ดำเนินกลยุทธ์ทางคำพูดกับหน้ากากผีต่อไป

การถูกบังคับยึดเยียดให้ช่วยเหลือแล้วถูกเฉดหัวทิ้ง ไม่ว่าจะใครต่างก็รู้สึกเสียหน้าและไม่พอใจกันทั้งนั้น ด้วยเหตุนี้วินมัวร์ผู้เกลียดชังหน้าลูเธอร์ มาตลอดและเมื่อเร็วๆ นี้ก็ยังไม่ลงรอยกันมากขึ้นจึงเลือกที่จะเงียบและปล่อยยให้ 'หัวหน้ากลุ่ม' คนนี้ไป 'สู้ด้วยเหตุผล' เพื่อเรียกร้องให้ได้ข้อตกลงที่เป็นประโยชน์กับฝ่ายตน

ส่วนฝ่ายชาวปรภพ ทั้งผู้บัญชาการทหารและฝ่ายปกครองระดับสูงซึ่งสามารถเข้าร่วมการประชุมที่จ้าวปรภพจัดได้ก็ยอมไม่ขาดแคลนความสามารถ และสติปัญญาในการสังเกตสีหน้าและคำพูด พวกเขาเห็นจ้าวปรภพนั่งเงียบ ชมเรื่องด้วยใบหน้าเบือนยิ้มก็พลันคาดเดาความคิดของราชาของคันนี้ได้หลายส่วน แต่ละคนเลยนั่งตัวตรง บั้นหน้าประชุมแบบจริงจัง แล้วก็มีคนอีกจำนวนหนึ่ง ที่เริ่มใจลอยไปไกล

ความคิดของฟรีแลนด์คือต้องการให้ลูเธอร์กับหน้ากากผีถกเถียง ให้ได้ผลลัพธ์ที่ทั้งสองฝ่ายยอมรับได้กันเอง เพราะเขาไม่คิดจะจัดเตรียม กองหนุนอื่นมาให้

กำลังคนแดนปรภพขาดแคลนอย่างหนักจนท่านจ้าวปรภพอยากจะแข่งให้เกิดโรคห่าระบาดในอีกสามแดนเชียวสะ ตายกันให้เยอะๆ จะได้เพิ่มจำนวนประชากรชาวปรภพให้เขา

ด้านลูเธอร์และแม่ทัพหน้ากากผีซึ่งกำลังถกเถียงกัน หลังจากการได้เถียง

ประชันฝีปากกันอย่างเผ็ดร้อน เจ้าที่ฆ่าที่อยู่ลิบนาที่เต็ม ก็ค่อยๆ ได้ข้อสรุปที่เห็นตรงกันในที่สุด...อันดับแรกพวกลูเธอร์ทั้งแปดคนจะมุ่งหน้าไปที่ค่ายทหารแนวหน้า แต่คนที่รับผิดชอบปฏิบัติการจริง ๆ นั้นจะมีแค่สี่คน

ภารกิจแรกถือเป็นการทดสอบเพื่อให้พวกลูเธอร์ได้รับการยอมรับ ถ้าสำเร็จแม่ทัพหน้าากผีห้ามมือคติดกับพวกเขาอีก ขณะเดียวกันถ้าล้มเหลวพวกเขาก็ยินดีจะจ่ายค่าตอบแทน ยอมเป็นกำลังสู้รบให้โดยไม่เสียตายชีวิต

ส่วนรายชื่อผู้ปฏิบัติการก็ได้แก่ ลูเธอร์ ซิลลาโก้ วิเวียน และฟาวแลน

"ฟาวแลนยังไม่ได้ตกลงนี้ ระวังเถอะเจ้าจะถูกเมิน!" หลังฟังลูเธอร์ขานชื่อจบ แทตตี้ก็ใช้วิชาปิดบังวิซดจิงหะการโต้เถียงของลูเธอร์กับหน้าากผีเล็กน้อย

สำหรับคำพูดของแทตตี้ ลูเธอร์ตอบกลับแบบค่อนข้างเอาแต่ใจและเผด็จการว่า "คนไม่เข้าประชุมไม่มีสิทธิ์คัดค้าน!"

ได้ยินดังนั้นแทตตี้ก็ไหวไหล่แบบไม่แยแส

ยังงั้นหลังจากตกลงกับแม่ทัพหน้าากผีได้ คนที่ต้องไปจัดการลากตัวฟาวแลนออกมาก็ไม่ใช่เขา ดังนั้นแทตตี้จึงเอียงหูฟังเงื่อนไขแลกเปลี่ยนต่ออย่างสงบเรียบร้อย

ถัดมา ลูเธอร์ก็เรียกร้องสิทธิ์ในการเป็นอิสระและสิทธิ์การตัดสินใจของกลุ่มหลังเสร็จสิ้นภารกิจสืบข่าว พุดอีกอย่างก็คือพวกเขาจะร่วมมือกับแม่ทัพหน้าากผีในรูปแบบทหารรับจ้าง รับภารกิจ แต่จะไม่รับข้อกำหนดเข้มงวดโดยสิ้นเชิง

จุดที่ทำให้ลูเธอร์ไม่พอใจมากเป็นพิเศษคือไม่มีค่าตอบแทนให้ แต่ดีที่เขาายังรู้ว่าภารกิจครั้งนี้เป็นงานกึ่งอาสาสมัคร แม้จะแอบเจ็บแค้นใจอยู่บ้าง แต่ก็ไม่ได้มีความคิดแผลงๆ อื่น ทว่า...เมื่อพุดคุยกันถึงตอนสุดท้าย ทั้งสองฝ่ายกลับมีความเห็นต่างที่ตกลงกันไม่ได้เกี่ยวกับสิทธิ์ในการตัดสินใจของกองทัพ

ในตอนแรกหน้าากผีปฏิเสธชื่อเรียกร้องของลูเธอร์อย่างเฉียบขาด โดยบอกว่า "ในกองทัพหนึ่งไม่ควรแตกออกเป็นสองเสียง"

"ข้าถึงได้ให้แบ่งกองกำลังออกเป็นสอง พอเป็นสองกองทัพก็มีสองเสียง

ได้" ลูเธอร์ไม่มีอาการถอดใจเพราะถูกปฏิเสธอยู่แล้ว เขาเน้นย้ำเสียงแข็งว่า "ผู้บัญชาการยังเป็นเจ้า พวกเราจะทำเป้าหมายสุดท้ายของเจ้าให้สำเร็จ แต่จะใช้วิธีการของตัวเอง...อย่าเพิ่งรีบร้อนปฏิเสธสิ เจ้าควรรู้ว่าในสถานการณ์เร่งด่วนบางอย่าง เราไม่มีเวลาไปรอรับคำสั่งใครหรอกนะ"

กำลังพลกองหนึ่งเปรียบเสมือนเครื่องมืออันละเอียดลออ ประกอบขึ้นด้วยฟันเฟืองมากมาย แต่เมื่อมีส่วนประกอบจากภายนอกที่ไม่เข้าพวกเพิ่มเข้ามา ก็คล้ายวาระหว่างฟันเฟืองถูกยึดหินก้อนเล็กๆ อย่างกะทันหัน หากมันเพียงส่งผลให้ประสิทธิภาพการทำงานของเครื่องมือลดลงยังนับว่าดี แต่หากเลวร้ายถึงขั้นทำเครื่องมือพัง ทำให้ต้องโละทิ้งคงไม่ไหว

ดูแลกองทัพร่วมกันนั้นหรือ

น่ากลัวว่าจะถึงตาที่เหล่าวิญญาณบาปที่ก่อกรรมชั่วครองนรกเป่าแตรเขลาตีระฆังพลิกกลับมาได้เปรียบแล้ว

แม้ทัพหน้ากาฬผีผู้ซึ่งแต่ไหนแต่ไรรู้จักหักห้ามและไม่เคยได้เตียงโดยใช้อารมณ์ ถูกการพูดของลูเธอร์เปลี่ยนทิศทางความคิด ครู่เดียวก็ตระหนกได้ถึงความร้ายแรงของปัญหา ด้วยเหตุนี้เขาจึงเจียบไปครู่ใหญ่เหมือนกำลังครุ่นคิดถึงวิธีที่ทำให้ต่างฝ่ายต่างพอใจในแบบที่สามารถจัดภัยร้ายที่แอบแฝงและประนีประนอมกับลูเธอร์ได้

น่าเสียดายที่เขาคิดไม่ออก

เมื่อตรงหน้าเหลือเพียงการประนีประนอม แม้ทัพหน้ากาฬผีจึงได้แต่เพิ่มชื่อแม่ในข้อเสนอของลูเธอร์ "ได้" แต่ถ้าหากข้ารู้สึกว่าการบัญชาการของเจ้ามีปัญหา ข้ามีสิทธิ์รีบกำลังทหารกลับคืนก่อนเกิดเหตุไม่คาดฝัน"

"ไม่มีปัญหา!"

เสียงปรบมือซึ่งมีจุดประสงค์เรียกความสนใจดังขึ้นถูกเวลา ต้นกำเนิดเสียงคือที่นั่งประธานของโต๊ะยาวในห้องประชุม ฟรีแลนได้ผู้ปกครองแดนปรภพนั่งอยู่ตรงนั้น

ดูเหมือนคุณตาอย่างเขาจะเพลิดเพลินกับการที่ถูกคนมากมายจับจ้อง หลังถูกผู้เข้าร่วมประชุมทุกคนมองครู่ใหญ่ถึงได้พูดออกมาอย่างเนิบช้าว่า

22 Knight of Darkness ปีศาจอัศวิน ภาค 2 เล่ม 9

"พวกเจ้าหาหรือกันเรียบริ่อยแล้วสินะ ตีมากเลย เอาละ การประชุมวันนี้ก็หยุดไว้เท่านี้"

จ้าวปรภพลุกขึ้นเป็นคนแรก "หน้ากากผี ทางเจ้าต้องตั้งกระโจมเพิ่ม ครึ่งชั่วโมงหลังจากนี้ข้าจะส่งพวกเขาไป เลิกประชุม"

ทุกคนมองส่งจ้าวปรภพจากไปเป็นคนแรกแล้วถึงได้ทยอยออกไปบ้าง รวมถึงพวกมอทยาซึ่งต่างก็ลุกขึ้นเตรียมจะเดินออกไป มีก็แค่ลูเธอร์ที่ยังคงนั่งอยู่ ร่างเงาของแม่ทัพหน้ากากผีเองก็ยังคงอยู่ด้วย

ระหว่างพวกเขา คนหนึ่งไม่สามารถมองเห็นใบหน้า อีกคนหนึ่งสีหน้า เต็มไปด้วยความขยิบตา

บรรยากาศไม่ได้เคร่งเครียดว่าแปลกประหลาดเล็กน้อย ฟีเท่าที่ผลจากไปของพวกมอทยาจึงอดที่จะหยุดลงไม่ได้ ด้วยไม่เข้าใจว่าสองคนที่ยังนั่งอยู่ต้องการอะไรกันแน่ เกิดความลังเลว่าควรรีบออกไปหรือไม่ มีเพียงนางพญาที่คล้ายว่าจะมองเห็นถึงเงื่อนงำอะไรบางอย่างจึงสนอกสนใจเป็นอย่างมาก และอยากกลับไปนั่งชมดู

แล้วจู่ๆ ลูเธอร์ก็ยืนขึ้น คล้ายว่าจะก้าวออกจากห้องประชุม ทว่าสายตา ยังคงจับจ้องไปยังหน้ากากผี "แม่ทัพหน้ากากผี...พวกเราเคยเจอกันมาก่อน ไช้ไหม"

"...ศัตรูผู้พ่ายแพ้"

พูดเพียงเท่านั้นร่างเงาของแม่ทัพหน้ากากผีก็หายวับไป

ลูเธอร์ตั้งตัวไม่ทัน

"เฮ้อ เจ้าจำเป็นต้องไปไวขนาดนั้นเชียวหรือ..." เขาได้แต่ยืนงพลงพึมพำกับตัวเอง "ศัตรูผู้พ่ายแพ้...คำอธิบายอื่นมีตั้งเยอะแยะไม่เลือกใช้ ที่ว่าพ่ายแพ้ มันเจ้าหรือข้ากันล่ะ รวมชื่อคนที่ถูกข้าเอาชนะ บวกกับคนที่เอาชนะข้าก็ออกมา เป็นหนังสือได้หนึ่งเล่มแล้วนะ!"

น่าเสียดายที่คำพูดนี้แม่ทัพหน้ากากผีผู้อยู่ที่ค่ายทหารแนวหน้าอันไกลโพ้น ย่อมไม่ได้ยินเป็นธรรมดา

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)